

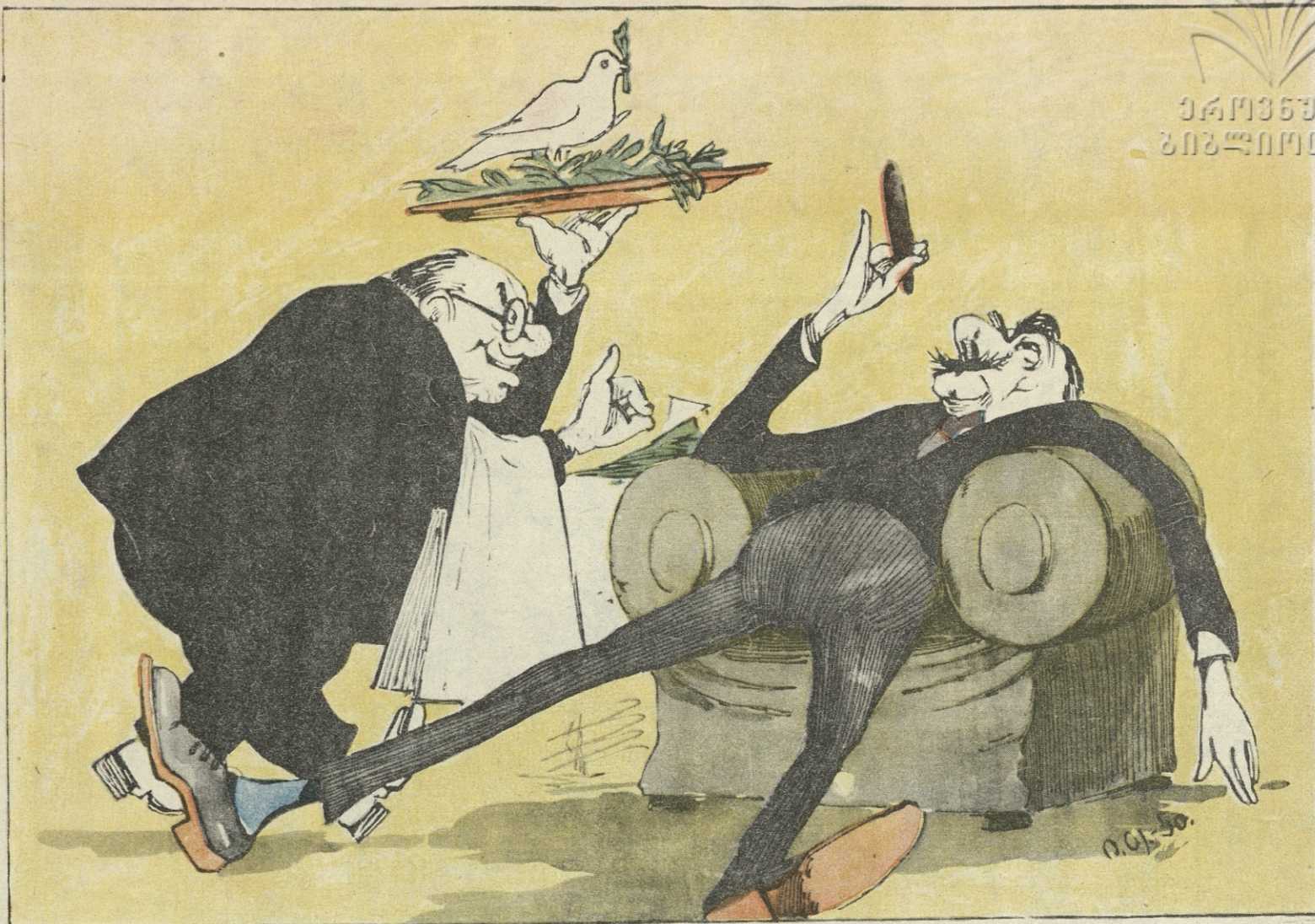

ნათელი არგუმენტი

კი, მაგრამ, კალთ, ხაიდან ჩანს, რომ ჩვენს თავმჯდომარეს კვლავ დეპუტატად აირჩევენ და ისევ თავმჯდომარედ ვაგა? აი, ამ ფანჯრიდან!

ნახ. ი. კოჭიაშვილისა

საქართველოს მწერთა კავშირი

ბავინი — დღეს როგორ გუნებაზე ბრძანდებით, მისტერ, ინგლისის მთავრობამ თქვენი ნება ხომ აღასრულა.—წინ აღუდგა მშვიდობის მომხრეთა კონგრესს.
აკოსონი — ეგ ეტლმა უკვე შემატყობინა.
ბავინი — მაშ ამ დილით საუზმედ რა მოგართვათ, მტრედს ხომ არ ინებებთ?
აკოსონი — არა, მტრედი ისევ ვიტრინაში გქონდეთ. მე ხაზარბაზნე ხორცი მინდა...

ქორუდი ამბები

მხალის წაბეზვის ოსტაბი

უკვე რამდენიმე წელიწადია დავაა ატეხილი ინგლისსა და ეგვიპტეს შორის, ინგლისის ჯარის მიერ სუეცის არხის ოკუპაციის გამო. ამერიკის შეერთებული შტატების სახელმწიფო მდივანმა აჩესონმა იკისრა შუამავლობა ინგლისსა და ეგვიპტეს შორის და გამონახა დავის გადაჭრის „საუკეთესო“ ხერხი: მან მოითხოვა ამერიკული ჯარის ჩაყენება სუეცის არხის ზონაში.

დარწმუნებული ვართ, რომ როგორც კი გურულები ამ შემთხვევას გაიგებენ, იმ წუთში გაახსენდებათ ძველისძველი ანდაზა: „ძამია, მომე მაი ჭადი და წავიტებ პაწასო“.

ჩეჩილისეზური

დანიის ოფიციალური მიწვევით ჩავიდა ინგლისელ კონსერვატორების ლიდერი უინსტონ ჩერჩილი. დანიის მთავრობამ დიდი აურზაურითა და ხმაურით მიუძღვნა სტუმარს რამდენიმე ასეულ ათას კრონად ღირებული ფასეულობა. სხვა მრავალ პატივისცემის გარდა, საყურადღებოა ის, რომ

ჩერჩილის სტუმრობის აღსანიშნავად ფაბრიკებმა გამოუშვეს ახალი სიგარეტი — „ჩერჩილისეზური“.

როგორც დანიის პატიოსან წრეებში აღნიშნავენ, ფაბრიკებმა ეს სახელი სიგარეტს იმიტომ უწოდეს, რომ იგი ისევე იწვის და იფერფლება, როგორც ჩერჩილი იწვის და იფერფლება ახალი ომის სურვილით.

ცეკვის მოყვარული

ეურნალი „ნოვოე ვრემია“ იტყობინება ერთი კურორტული შემთხვევის შესახებ ფრანგ კოლონიზატორ მებრძოლთა ცხოვრებიდან. ვიეტნამელმა სახალხო გამათავისუფლებელი არმიის მებრძოლებმა მედგარი იერიში მიიტანეს ქალაქ დონგ ხეს ასაღებად. ფრანგმა კაპიტანმა ალომ, რომელიც ქალაქის დაცვას ხელმძღვანელობდა, დეპეშა აფრინა გენერალ მარშანთან: „დონგ ხე განსაცდელშია, ჩვენმა ნაწილმა დიდი ზარალი ნახა, მტერი გარს შემორტყმას ცდილობს და თუ შეიძლება პარაშუტისტები მოგვაშველეთ“.

მაღე საპასუხო დეპეშა მიიღეს:

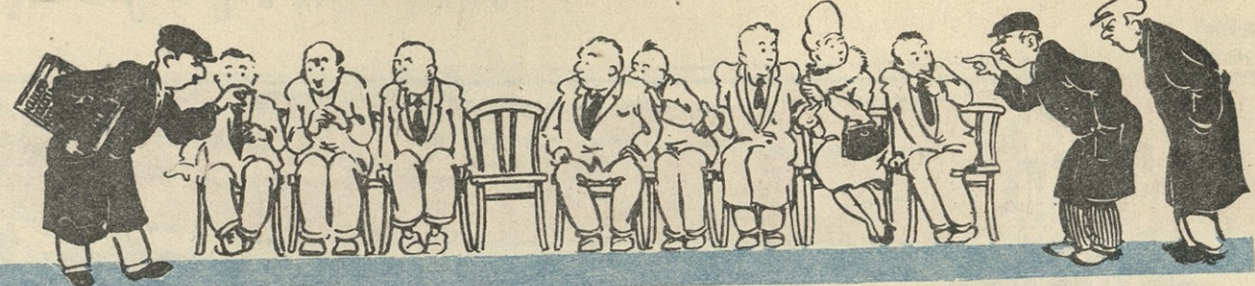
„დღეს კვირაა. გენერალ მარშანს სტუმრები ჰყავს. მართავს საცეკვაო საღამოს. თუ შეიძლება დაგვიცადეთო...“

ამ დეპეშის მიღების შემდეგ კოლონიზატორთა ჯარისკაც-ოფიცრებიც „ცეკვის“ გუნებაზე დამდგარან, და „ტანგოს“, „ვალსის“ თუ „რუმბა-ფოქსტროტის“ ცეკვით დაუტოვებიათ ქალაქი დონგ ხე.

უფრო შორს...

როგორც რადიო იტყობინება, ამერიკის შეერთებულ შტატებში, უკანასკნელად ჩატარებულ არჩევნების დროს, დემოკრატიულ და რესპუბლიკურ პარტიათა კანდიდატებს შორის იმდენად გახურებულა საარჩევნო ბრძოლა, რომ რესპუბლიკელთა ერთ კანდიდატს, თავისი უპირატესობის დამტკიცების მიზნით, ას მეტრზე გაქცევაში გამოუწვევია მოქიშპე დემოკრატიელთა კანდიდატი:

ასი მეტრი რა არის, უფრო შორს, ბატონო კანდიდატებო!

გასაოცარი თავდასხმა ლამით!

რუსთაველის პრესა № 19, კინო „სპარტაკი“

დიდი, გაბედული ვაჟკაცი არასოდეს ვყოფილვარ, მაგრამ იმ საღამოს ჩემი ლამაზი მეზობლის მომხიზვლელ ღიმილს უწყობანოდ ავეყვი,— თუმცა ვიცოდი, რომ მისი მამა ერთი ვიღაც ახმახი და უხეში, თავით ფეხებამდე შეიარაღებული კაცი იყო და თავის ქალიშვილს არამც თუ ჩემისთანა, წიგნების ამარად დარჩენილ სტუდენტთან, არამედ საოჯახოდ კარგად მომარაგებულ მამაკაცთანაც გავლას უკრძალავდა.

ჩვენ მაინც გავბედეთ. იმ საღამოს კინოში წასვლა გადავწყვიტეთ. „სპარტაკში“ მუსიკალურ ფილმს უჩვენებდნენ, ყველასთვის ცნობილ ფილმს: „ჯამბაზებს“, და ჩვენი არჩევანიც მასზე შეჩერდა.

შესანიშნავია მართლაც კომედიის მოთამაშეთა ეს ტრაგედია. მისმა მუსიკამ არ შეიძლება გული არ ავითროთოლოს და თუმცა სუჟეტი აქ უკვე არა მამის, არამედ მოტყუებული ქმრის უსაზღვრო მრისხანებას გამოხატავს, ჩვენ გული მაინც სანახევროდ დავიშოშმინეთ, თვალები ეკრანს მივაპყარით, გვერდები—ერთმანეთს და ბნელ დარბაზში თავს წყვილად ვგრძნობდით ისე, როგორც მრავალი თქვენგანი, ჩემო კარგებო...
სიყვარულის ამბავი კი ეკრანზე ცეცხლივით ღვივდებოდა.

— თქვი მისი სახელი! — ჩასძახოდა გააფთრებით ქმარი კანო, თმაგაშლილსა და წელში შოლტივით გადახნილი ნელახ...
— თქვი მისი სახელი!..

და ჩვენც სულგანბული ვუცდიდით პასუხს, რომ ამ დროს, საიდანღაც უფრო მკეტარედ გაისმა:
— ანთეთ შუქი! — და უმაღვე ყველასთვის მოულოდნელად კინოდარბაზში შუქი აენტო, კინომსახიობები მოჩვენებებივით გაფერმკრთალდნენ და გაჭქრნენ.

— კარებთან დადექით! — გაისმა ისევ და მთელი დარბაზი შიშისა და გაოცების სიჩუმემ მოიცვა.

ადვილად წარმოიდგენთ ჩემს მდგომარეობას. უნდა გამოგიტყდეთ, ისე შევეკრთი, რომ ვერც კი მივხვდი დროზე ამეკრიფა ჩემი ხელები; ლამაზი მეზობლის კალთაზე რომ ეწყო. და როცა ქალის ჩურჩული გავიგონე.— ხელები მარცხნიდან მარჯვნივ ისეთი გაქანებით გადავისროლე, როგორც ეს პიანინოზე დამკვრელებს სჩვევიათ ხოლმე. კისერი გამიშეშდა, ჩუმად გავაპარე თვალები კარებისაკენ. კარებთან ახლად შემოსული ჯგუფი იდგა, შეიდი-რვა კაცი. უნმოდ, პირდაპირ შემოგვეტყროდნენ. გვჩხრეკდნენ, სათითაოდ გვაკვირდებოდნენ. ჩვენი მხრების ყოველ შერხევას მკაცრად უთვალთვალდნენ. აბა, რა დიდი დანაშაულია ახალგაზრდა იჯდე ახალგაზრდა ქალის გვერდით, მაგრამ, ვიმეორებ: მისი მამა გამახსენდა, მკაცრი მამა!

ვეცადე წამით მაინც თვალი ამერიდებინა ხიფათისათვის—მალლა ავიხედე—დარბაზის ქერს ზურგიით შედგომოდნენ წელზე ხელშემოქობილი მოხუცთა თეთრი ქანდაკებანი...

— მოქალაქე! — იქეჭა ისევ ძახილმა და მე მეგონა ეს ქერი თავზე ჩამომექცა... კარებში მდგომმა უფროსმა ადგილზე გააქეჯა ბავშვი, რომელმაც დარბაზში თავისუფალ სკამს მოკრა თვალი და მოინდომა თავისი ადგილის გადანაცვლება.

— ღმერთო ჩემო, რა ამბავშია დღეს ტატიშვილი! — ჩაილაპარაკა ჩემს წინ მჯდომმა დარბაისელმა მოხუცმა...
— კმარა! — ბრძანა ისევ ტატიშვილმა, და გადავრჩით, კარები ხმაურით მოგვიხურეს და შუქი ჩაგვიქრეს.

ეკრანზე ისევ ამოძრავდნენ მსახიობები. მაგრამ მე ჩემი დამემართა, — როცა გამოვერკვიე, ეკრანზე უკვე ის ორი საბრალო შეყვარებული მოკლული იყო...

ვერც ჩემ წინ მჯდომი დარბაისელი მოხუცი დამშვიდდა.

— განა პირველად სჩადის ამას ტატიშვილი!.. მე ამას უყურადღებოდ ვერ დავტოვებ!... — თქვა მან, მოიხსნა სათვალეები და მისმა ჩრდილმა დარბაზი სწრაფად გაიარა.

ვფიქრობ, არავისთვის საინტერესო აღარ არის იმის აღწერა, თუ როგორ დამთავრდა „ჯამბაზების“ ტრაგიკული ამბავი.

იმდენ ხალხში, არა მგონია ვინმე აღმოჩნდეს, რომელმაც იმ დღეს იმ კინოსურათიდან ესთეტიკური კმაყოფილება მიიღო. თავჩალუნული გამოვდიოდით და თან ვფიქრობდით: რა მოხდა, რას გვერჩოდნენ, თავს რატომ დაგვესხნენ!

კინო „სპარტაკის“ შესასვლელში ისევ ის მოხუცი კაცი შევნიშნე. დირექტორის ოთახიდან გამოდიოდა... უმაღ ყველანი გარს შემოვეხვიეთ.

— განა პირველად ხდება ეს, — გვითხრა მან. — ოცდახუთშიაც ასე მოხდა. ოცდარვაშიაც! ეს კაცი გვარად ტატიშვილი გახლავთ, კინოფილმის ინსპექტორი. დადის და თავის კინოთეატრებს ამგვარად ამოწმებს! შესწყვეტს კინოსეანსს მოულოდნელად და სათითაოდ ითვლის, თუ რამდენი თავია დარბაზში, მერე ამ თავებს გაყიდულ ბილეთების რაოდენობას შეუფარდებს და ვაი იმ თავს, რომელიც ბილეთზე მეტი აღმოჩნდება!..

უნებლიედ გამეცინა. გამეცინა და გულზე მომეშვა, ალბათ იმიტომ, რომ მაშინ მე ჩემი „დარდი“ მქონდა, ახლა კი როცა ამ ამბავს ვწერ, გული მომდის: რა უფლებით ესხმის თავს კინოდარბაზებს ამხ. ტატიშვილი, თავისი კომისიის თანხლებით! რა უფლებით სწყვეტს სურათის ჩვენებას! ეს ხომ როგორც მაყურებლის, ისე თვით კინოს მუშაკთა, საჯარო შეურაცხყოფაა!

კინოთეატრების შემოწმება უთუოდ საჭიროა, მაგრამ არა ასეთი წესით!..

ვინაიდან სტუდენტს არ სურს თავისი ვინაობა გაამჟღავნოს, ხელს ვაწერ:

გოგოთუკ მიგრიული

ილუსტრაცია ა. კანდელაკისა

— ამხანაგებო! ჩვენ, მილიონერები, ჩვენს წევრს ვახახედებთ დეპუტატობას კანდიდატად! სამამულო ომში იგი გულს სწიბავდა ჩვენს საერთო საქმეს. გმირული შრომით მან მილიონერი გახადა ჩვენი მეურნეობა და მშვიდობისათვის იბრძვის მუდამ!

მხოლოდ ათი ჭიქა

— გაიღვიძე, აპოლონ... აპოლონ, შე ოხერო!—ამოდ აღვიძებდა ციცილო ქმარს. ბოლოს ქმარმა ცალი თვალი გააჭყიტა და ხმა გასცა: — რა გინდა? მომეშვი...

— შუადღეა, სამსახურში წასვლას არ აპირებ?

— დილის რვა საათზე მოვედი... მაცალე ძილი.

— ყოველდღე დილამდე იჭეიფე, გასკდი და და გაიგლიჯე. შენი ცოლ-შვილი კი წყალმა წაიღოს, არა! ნეტავეი ჩვენ შენს შემყურეს! ნუ იძინებ... არ გესმის? ბაზარში უნდა წავიდე. ფული მომეცი სადილისათვის, მალე... საცაა ბავშვები სკოლიდან მოვლენ.

— ფული სრულებით არა მაქვს, შენს თავს იფიცავ. მაცალე, გამოვიძინებ... მერე სამსახურში წავალ... ფულს ვიშოვი. ბაზარი არ გინდა. გასტრონომში ვიყიდოთ რამე... დღეს იოლად წავიდეთ.—უთხრა ცოლს ვეჭვილმა აპოლონ გეგეშიძემ. თვალგზდასისხლიანებული კაცი ოხერით და კვნესით გადაბრუნდა კედლისკენ. იგი თავის კაბინეტში იწვა. გამხდარი, ქერა და მაღალი ქალი საწოლთან ედგა და თათხავდა:

— იკვნესე, მუდრეგო. გულ-ღვიძლი არ გივარგა და ღვინოს მაინც არ ეშვები. რა დაგემართა ისეთი, ვეჭვილი კაცი რომ ყოველდღე ღვინოს სვამ, ლოთობ და შინ ჯიბეცარიელი მოდინარ? იქნებ ცოლ-შვილი შეგზარდა, თავი გინდა გაგვანებო და მიზეზს ეძებ?

— აპოლონმა იყუჩა. ამან უფრო გააბრაზა ცოლი და ეჭვები გაუღვიძინა.

— გარეთ რომ ენაჭარტალა ხარ, შინ ენა მუცელში რამ ჩაგიდღო, შეჩვენებულო! აღის ქარი ხომ არ ჩაგივარდა!

— ჩემი ენა ველარ სტრის. სხვებმა უკეთ გალესეს და მაჯობეს. რა გინდა, რას დამადექი სულთა-მხუთავივით ამ დილით თავზე? აკი გითხარი, გამოვიძინებ, ავდგები და დასაწვავ ფულს ვიშოვი-მეთქი.

— ჩემს ქმარს და ჩემი ბავშვების მამას თუ არ მივმართე, აბა ვის მივადგე? ვის, გამაგებინე!

— ციცილო, თავი დამანებე, თორემ შენს თავს ვფიცავ, გაგზარდები და მერე ხომ იცი... თავი დამანებე, მეძინება!.

— არა, გათავდა. ახლავე მივდივარ დედასთან და დებთან. აქ მოვიყვან ყველას და მათ მოვლაპარაკე. მე შენთან ლაპარაკის თავი არა მაქვს.

ციცილო ჩქარი ნაბიჯით გავიდა ოთახიდან.

— ციცილო,—მიაძახა ჯერ კიდევ ღვინოგამოუნელებელმა აპოლონმა, მაგრამ ცოლმა ხმა არ გასცა.—ციცილო, არ გაბედო დედასთან წასვლა; თორემ, შენს თავს ვფიცავ, გაგზარდები და ხომ იცი, დაგხოცავთ!

ციცილო მაინც წავიდა. აპოლონი ყურს ჯგდებდა ცოლის გაჯავრებულ ნაბიჯებს. ცოლმა კარები მოახეტა და ბინიდან გავიდა.

„ვაი შარს!“—გაიფიქრა აპოლონმა და გულ-აღმა დაწვა. თავი საშინლად სტკიოდა.—„ციცილოს არასოდეს არ გადაუდგამს ასეთი ნაბიჯი,—განაგობდა ფიქრს ვეჭვილი,—ალბათ ნამდვილად გადასწყვიტა ჩემთან გაყრა. ვაი, სირცხვილო! რა ექნა, რა წყალში ჩაგვარდე! ნებისყოფა არა მყოფნის, რომ ღვინოს სმას თავი გავანებო. იციან ჩემი სუსტი ხასიათი. დამპატივებენ, რესტორანში შემართევენ და ერთ ბოთლს რომ დავლეგე, მერე მე თვითონ მინდა

დილამდე ქეიფი. ნუ გეშინია, აბა ჩემ კოლეგას სანდრო ჯაიანს ვერავინ შეაცდენს. მისი დაპატივებულ კაცი არავის უნახავს. უამრავი კლიენტურა ჰყავს. საცოდავებს რიკამდე ტყავს აძრობს. აურაცხელ ფულს აკეთებს, მაგრამ კაპიტაც ვერავინ გააგდებინებს, „ჯიბეში ხელს ვერ ჩააყოფინებ, მორიელი უხის და ეშინიაო“—ამბობენ. მერე რა? იმიტომაც მეფურად ცხოვრობს. აბა მისი ბინა და მორთულობა ნახე, როგორია! აბა მისი ცოლის შავრუნი მელის ქურჭი ნახე, როგორია! სანდრო მილიონერივით ცხოვრობს. შეილებიც თავის მსგავსად გაწვრთნა. შეილები ფანჯარასთან დადგებიან ისე, რომ ქუჩა და შესასვლები კარები სჩანდეს. თუ კლიენტი ძღვენით დაპარკული დაინახეს, მაშინვე მამას მიახარებენ და სანდროც ღვიძლით და ხელგაშლილი მიეგებება ძღვენის მომტანს კარებში. ხოლო კლიენტი თუ ხელცარიელი დარჩნეს, თავითვე გაიკრებიან ქუჩაში და ეტყვიან: მამა შინ არ არის, რუსეთში წავიდა და არც აპირებს რუსეთიდან დაბრუნებასო. მე კი რა ღმერთი გამიწყრა: სანდროზე მეტი ნიჭი. განათლება და გამოცდილება მაქვს, მაგრამ ლოთობის გამო ვიღუპები და ცოლ-შვილიც მეღუპება. არა. მორჩა და გათავდა. დღეიდან ერთ წვეთ ღვინოს აღარ დავლეგე“,—დაადგინა ვეჭვილმა. ბევრჯერ გამოუტანია ასეთი დადგენილება ღვინით გალახულ, დაავადებულ, ნერვებმოშლილ და უნებისყოფო საცოდავ კაცს.

აპოლონი ჯერ ისევ იწვა, როდესაც ციცილოს დედა და დები თავს დაადგნენ და ყველა ერთად აყაყანდა, ქოქოლა დააყარეს თავზე, შეარცხვინეს, ათრეს და ციცილოსთან გაყრა მოსთხოვეს. ვერას გახდა მჭევრმეტყველი ვეჭვილი. ბოლოს ცრემლი მოერია და მუდარით უთხრა ციცილოს დედას:

— ჯგენტლებნებო! ჩვენ, მილიონერები, ჩვენს წევრს ვახახელებთ დეპუტატობის კანდიდატად! აწიის ხალხებთან იმში იგი ფულს ხწირავდა ჩვენს ხაერთო ხაქმებს. ხაბრძოლო იარაღის წარმოებით იგი მილიონერი გახდა და იმზე ოცნებობს მუდამ!

— არა გრცხვენია, დედა განა შენ ოჯახის პატრონი, გამოცდილი ქალი არა ხარ, ოჯახს რომ მიწგრე და მღუპავ ცოლ-შვილიან კაცს. ვის არ ჩაუდენია შეცდომა, ვის არ მოსვლია უბედური შემთხვევა! მეც ფეხი დამიცდა. ცული რომ შემემთხვა დიდი საქმე წავაგე. მის გამო სასოწარკვეთილებაში ჩავვარდი და ამიტომ მივყე ხელი ღვინის სმას. ახლა გათავდა, მაცალეს. სულს ნუ ამომხდით. გამომცადეთ. დღეიდან თუ ერთი წვეთი ღვინო დავლიო, მაშინ დაე, გამეყაროს ციციწო!

ამაზე შეთანხმდნენ. ციციწოს დედა და დები გახარებულნი და დამშვიდებული წაიხდნენ შინ. ვეჭილმაც საჩქაროდ ჩაიცვა, პორტფელი აიღო და სამსახურში გასწია. ნამტირალევა ციციწომ კი მეტის ხალისით დაიწყო დიასახლისობა. სარეცხი შეაგროვა...

როდესაც აპოლონი სახლიდან გამოვიდა და ოცი ნაბიჯი გაიარა, ქუჩაზე ვილაქამ დაუძახა. იგი აპოლონის კლიენტია, ერთი ახმაზი, კურატევიტ ჩასუქებული, მოქვიფე და ფულის მხარჯველი კაცი იყო—შალვა მაისურაძე. მის შესახებ მისი ძმა-ბიჭები ამბობდნენ: „ისეთი ჭურმარლიანი და მხარჯველი ვაჟკაცია, ქრათურა პირად სარგებლობაში რომ ჩააბარო თვენახევარში გამოუყვანს წირვასო“. შალვა მაისურაძეს ნიშნებაყრილი სამხედრო ტანისამოსი ეცვა და ტყავის ჩანთა ეკიდა. კარგა ხანია რაც აპოლონი არ ენახა, ხელები გაშალა, მოეხვია და ლოწნა დაუწყო. შალვას რაღაც დიდი და „სარისკო“ საქმე ჰქონდა აპოლონთან წამოწყებული. საშაროდ, აპოლონის სახლის ახლოს ამას წინათ რესტორანი გაეხსნათ. შალვამ იმ რესტორანში შესვლა შესთავაზა, აპოლონმა უარი უთხრა და ფეხი გაიდგა. როცა უარმა ვერ გასკრა, ღვინის სმის გამო ცოლთან მომხდარი უსიამოვნება უამბო და უთხრა:

— ვერა, ვერ წამოვალ რესტორანში. ოჯახი

დამენგრევა. სხვა არა იყოს რა, შინ სადილის ფულიც კი არ დამიტოვებია.

— ფული? — გაუკვირდა შალვას, ჩანთა გახსნა და ვეჭილი შიგ ჩახანდა. ჩანთაში ახალი და გაუტყეხელი ასმანეთიანების დასტები ეწყო. ფული მოგიტანე, — უთხრა კოსტამ, — მაყარიჩიც ჩემზე იყოს. შევიდეთ რესტორანში, მოვილაპარაკოთ.

აპოლონი შეეკმანდა, ფული არა ჰქონდა, მშვიერი იყო და თანაც ღვინის წყურვილი ჰკლავდა. რესტორანში შევიდნენ. ბევრი ღვინო დალიეს. ბოლოს შალვამ ათასი მანეთი გადასცა ვეჭილს. ვეჭილმა პორტფელში შეინახა. ღვინით ბირთამდე აღივსო და მეტი სმა არ მოისურვა. ადგა და ბარბაცით შინისკენ გაეშურა. მშვიერ კუჭზე უბოძო ღვინო ზედიზედ რომ შესვა, უმაღ დაითრო ლოთობით მოტეხილა და დასუსტებული კაცი. ფეხზე ვეღარ დგებოდა. ის მაინც მოისაზრა უკანა კარებიდან შესულიყო შინ. ცოლის ეშინოდა.

აპოლონი ალაყაფის კარებში შევიდა, ეხო გაიარა და აივანზე ავიდა. უკანა კარებს მიუახლოვდა ბარბაცით. გზაზე კასრას და ზედ შედგმულ ტაშტს წამოკრა ფეხი და ხმაური და აურ-ზაური ასტება. ციციწომ ფანჯრის ფარდა ასწია და აივანზე გაიხედა. აპოლონი წაბარბაცდა და სვეტს წავლო ხელი. ცოლმა თვალს არ დაუჯერა და ხელით მოიჩრდილა. თავზარი დაეცა: „სად მოასწრო, ამ შეჩვენებულმა, ერთ საათში ამრიგად დათრობა!“ — კბილთა ღრკენით გაიფიქრა მან.

აპოლონი ოთახში ბარბაცით შევიდა, სლოკინი აუტყდა და სიტყვა ვერ ამოიღო. ციციწომ უყვირა:

— გასწი, გამეცალე, გაუსწორებდლო, ლოთო, ოხერო!

აპოლონმა ათი ახალი, გაუტყეხელი ასმანეთიანი პორტფელიდან ამოიღო, მალლა-ასწია და ცოლს შესძახა:

— ხმა არ ამოიღო, გაჩუმდი ციციწო!.. ათასი მანეთი მოგიტანე. აჰა! ცოლმა ფული გამოსტაცა, გადათვალა და ჰკითხა:

— კი მაგრამ, ამ ერთ საათში ათასი მანეთი სად იშოვე?

— ვიშოვე, ციციწო, ჩემი სკოლის ამხანაგი შემეყარა, დარდიმანდი, ფულის მხარჯველი და ლოთი-შფოთი ვაჟკაცი, პირობა დამიღო რაზდენ ჩაის ჭიქა ღვინოს დაღვე. იმდენ ას მანეთს მოგცემო. ათი ჭიქა დავლიე, ციციწო, ათი... შენ თავს ვფიცავ. მეტი კი... თუ დასვე-ნებული ვიქნე...

— რაო, რაო! — შეკავებული რისხვით შეუტია ციციწომ, — ასეთი პირობა თუ დაგიდო, რა ღმერთი გაგიწვრა, შე ოხერო!.. როდესაც შინ სტუმრებს პატივებდი და საკუთარ ფულს ხარჯავდი, მახსოვს, ათი ჭიქა კი არა, ოცი და ოცდაათი ჩაგიცეცხლნია. ახლა კი რამ წავახდინა და რამ შეგიკრა კრიჭა? არა, არა მჯერა, მეტს დაღვედი... მოდი, ერთი გაჩხრიკო!.. ცოლმა გაჩხრიკა, მაგრამ ათას მანეთზე მეტი ფული ვერ აღმოუჩინა.

— ფეხზე ვერა დგები, შე საცოდავო, წამოდი, დაწევი, მოგენმარები. — დაუტკბა ციციწო...

აპოლონი დაწვა. სწუხდა, მაგრამ მაინც სიმღერა წამოიწყო. სლოკინი უშლიდა:

— ციციწო, ციციწო, მოდი ჩემთან, ვიციწო... ვიცი...ნო... ღვინო...ი...ნო...ბასტა...

— რა, აღარ დაღვე ამიერიდან? — ჰკითხა ცოლმა.

— ჰო, რა ვიცი... როგორც შენ მოისურვებ... ჩემო ციციწო!..

ალექსანდრე ქუთათილი

ნ.ბ. გ. იაშვილია

— ორგანიზაციული ჩემი სამსონი, და მეც მეორედ ბედი შეწვია: „სამსუნის“ ჯიშის თამბაქო მოჰყავს, თვითონ კი წევას გადაეჩრია!

ნ.ბ. ლალია

ტელეფონმა, ავტომატმა, გულს ისარი გამიყარა. უცნაური მანქანაა— ფულს იღებს და ხმას კი... არა.

დამილა თაბაძე

ერთ დღეს ჩვეულებრივად გათენდა სურამში. დილა ისეთივე მყუდრო და საამო იყო, როგორც წინა დღით, ცა ისევე ლაქვარდი, ჰაერიც ლურჯად მოლივლივ. ენთი სიტყვით, დილა იყო მყუდრო და არც ერთი სურამელი რაიმე ზემოქმედებით სასწაულს არ მოელოდა.

მაგრამ აი, ჯობაძეანთ უბანში, შუა-სურამის წყაროსთან უცარი ჩოქოლი ჩავარდა:

- ამოხეთქა, ამოხეთქა! შეხე, რა შავად მოდის!
- არა, როგორა ბზინავს ეგ დალოცვილი!
- მოსულან ამ დილას ჩვენი ქალები, კოკები შეუდგამთ და რას ხედავენ: წყლის მაგიერ—ნავთი გადმოდის მილიდან. სასწაულია მა, რა არი?
- მერე რა წყარო გვქონდა: ანკარა, ჩვენი საამაყო!
- ვინ იფიქრებდა, თუ აქაც ამოხეთქავდა, ჰა?
- ვითომ ვულკანის ამოხეთქვა კი არ არის მოსალოდნელი? რა ვიცი, ისეთი არეული ამინდია, რომა...

- აბა, ეგ არის საშიში, აი! რა გვეშველება მაშინა?
- ავღვებით და ქალაქს წავალთ!
- ვითომ ქალაქამდის ვერ მისწვდება?
- რას ამბობ, ხაშურამდისაც ვერ მიაღწევს!
- შეიძლება ასეც იყოს, მაგრამ ე სურამიდან აყრა რომ მოგველის—ეს კი ცხადია! აბა დაფიქრდით, აქ ნავთის კოშკები დაიდგმება; ავერ იქითკენ—ჯაფინაურში—ახალ ჭაბურღილებს ჩასჭრიან, სულიაანთ უბანში საწმენდ ქარხნებს ააშენებენ!

- ზინდისში კი, ჩემის აზრითა, აუზებს გააკეთებენ!
- არა, აუზები იტრიაში სჯობია!
- ჭაბურღილს, ალბათ, სურამის ციხესთან დაჰკრავენ!

და ასე, აზრთა გაცვლა-გამოცვლა და ვარაუდების გამოძებნა დაიწყო: სურამში უბანი—უბანს ეცა, აჩოქოლდა ხალხი, ყველა კუთხიდან ჯობაძეანთკენ გარბოდნენ, გროვდებოდნენ, თავის კომპეტენტურ მოსაზრებას გამოსთქვამდნენ იმის შესახებ, თუ რას იზამდა იღუმელი ბუნება: აკმარებდა სურამელებს ამ „ამოხეთქვას“, თუ ვულკანსა და მიწისძვრას მოუვლენდა? ბევრი იმაზედაც სწუხდა: ნავთი—კარგია, მაგრამ ვაი თუ ეს მშვენიერი კურორტი გაუქმდესო. მაგრამ, როგორც ცნობილია, მოულოდნელი სტიქიური მოვლენა ადამიანს პირველ წუთებში აზნევს, შემდეგ კაცი საქმეს უკვირდება და ნამდვილ ვითარებაშიც ერკვევა.

ასე მოხდა აქაც. ჯობაძეანთ უბნის წყაროს მილში მახუთი მოსჩქეფდა. მიზეზი კი უბრალო იყო:

საღლაც ნავთსადენის მილი. გამსკდარიყო და გაუწმენდავმა ნავთმა წყაროში ამოხეთქა. მოსჩქეფდა ნავთი, იღვრებოდა და სასწრაფო ზომების მიღებას მოითხოვდა.

„იმედგაცრუებული“ სურამელები გაიქცნენ სადაბო საბჭოში, აცნობეს და დახმარება ითხოვეს. საბჭოში „პირველი ზომების“ მიღება იმაში გამოხატეს, რომ ქეჩო მოიფხანეს და ჩაფიქრების შემდეგ თქვეს:

— აბა, რა ექნათ, ჩვენ ხომ მენავთეები არა ვართ? მესამე დღეს, მესამე კვირას, მესამე თვეს კიდევ მიმართეს:

— ნავთი თუ არ გენანებათ, სურამელები მაინც შეგვიბრალებთ, წყარო გვეკარგებაო.

პასუხი კვლავ „დასაბუთებული“ იყო: — ზომები? აი, მიეწერო ნავთსადენის ადმინისტრაციას და თავი იტეხოს! მისწერეს.

როგორც ეტყობა, ნავთსადენის უბანშიც ქეჩოს მოფხანას დიდხანს მოუწოდნენ. შემდეგ იმაზე დაიწყეს ფიქრი, რომ უკეთესი იქნება მილების შეკეთებაზე თვით სურამის სადაბო საბჭომ იტეხოს თავიო.

და აქამდე გამოურკვეველი გახდა, თუ ნამდვილად ვის მართებს „თავის ტეხვა“, ნავთ-მახუთი კი არ იცდის, მოსჩქეფს, წყაროსთან ერთად იღვრება!

დღესაც გროვდებიან სურამელები, ჯობაძეანთ ანკარა წყაროს იგონებენ და გაიძახიან:

- რას ფიქრობენ? არ უნდა შეაკეთონ?
- მართლა ნავთმა ხომ არ ამოხეთქა ე სურამშია?

არა, ნავთმა არ ამოხეთქა, ეს სურამის საბჭოს და ნავთის მესვეურთა უღარდებლობამ ამოხეთქა. მათი უთაურობაა—დღეს რომ სურამის წყაროსთან ერთად მოსჩქეფს.

ფარსადანი

გამოკვების მოყვარული

საჭმელს განა ასე ვნთქავდი? — და კრებაზე მაინც გუშინ
ვანსხვავებდი მე გემოთი, — დამიძახეს ბეგემოტი!

თუთიუზი თუთიუზთან

ჩემი ძველი მოხსენება
ვეძიე და ვერსად ვნახე,
თუ ახალი რამ წამომცდეს,
თუ გიყვარდე, შემომძახე.

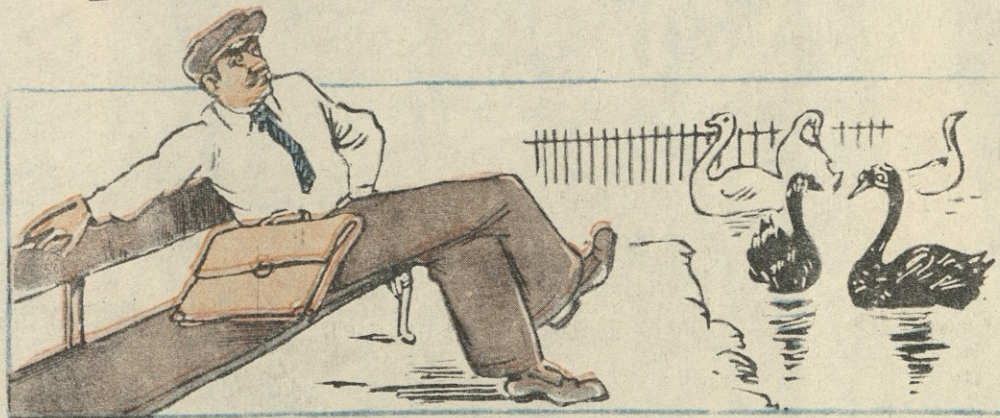
კრიტიკოსის თვითკრიტიკა

კრიტიკოსს რომ მეძახიან
განა არის მართებული?
რას იტყვიან, რომ გასინჯონ
შენი ჩანისკარტებული!

ზოგინათი ღიკაპტორი

ვგრძნობ მომხსნიან! ველარ ვბედავ.
ლომო. შენებრ თვალთა ბრიადს,
ვერც ბუხპაღტერს ველარ ვაფრთხობ
და ვერც დამგველს თავსაფრიანს!

ქიკოძეშინაბის სკეტიალისტი

მთელი ღლეა ვუცქერ ამ გაღს
და ფერი არ გადუღის...

წყაღს უძღებდეს ნეტავ ასე
ფერი შაღის და მაუღის! —

ტექტი დელი-ოღილაგაჰისა

ნახატები ღონისა

რედაქტორი კარლო კალაძე. საჩუქარი კოლეგია: გრ. აბაშიძე, აკ. ბელიაშვილი, ი. გრიშაშვილი,
უჩა ჭაფარიძე, ი. ნონეშვილი (რედაქტორის მოადგილე), ს. ფაშალიშვილი.

Тбилиси. Сатирако-юмористический журнал «Нианги». რედაქციის მისამართი: რუსთაველის პროსპ. № 42. ტელ. 3-10-49.

ხელმოწ. დასაბ. 1950 წ. 21/XI. სტამბა „ზარია ვოსტოკა“ რუსთაველის პროსპ. № 42. შეკ. № 2534. გამოც. № 116. ტირ. 11.000. შე17282

თურქეთის პრეზიდენტის ჯალალ ბაიარის გამჭრიახობა

— თქვენმა მთავრობამ რა ჰქნას, თუ თქვენ ყველანი და-
ავადებული ხართ ტრახომით, მადარიით, სიფილისით! ჭდექით
კი ყოველ წელს ორმოც ათასზე მეტი კვებით,—არ გირჩევ-
ნიათ, ჭარის ნაწილებში ჩაეწეროთ და კორეაში დადიოთ სუდი!
თქვენი დამარხვის დაფინანსებიდან მაინც გაათავისუფლებთ თქვენს
საყვარელ მთავრობას!